

Привечеръ стариятъ юнакъ Димитъръ (Коджа Ибраимъ) отрѣзва главитѣ на загиналитѣ борци, паднали геройски въ първата битка и ги заравя подъ едно дърво.

— Да ви е лека прѣстъ, братя! Богъ да ви прости! — прошепватъ юнацитѣ отъ четата, прекръстватъ се и поематъ по месечина пѣтя къмъ Балкана. Тѣ сж горди, че нанесли първата победа надъ упорития неприятель.

Презъ нощта, четата пристига въ Карпановата кория на Иванъ Войновичъ при село Долна-Липница. Уморени отъ първото сражение, юнацитѣ легатъ да починатъ тукъ, като поставятъ постова стража да бди. Всички заспиватъ, само войводата Караджата е буденъ. Въ гжстата гора старитѣ дървета скриватъ неспокойнитѣ крачки на войводата, който ходи, разглежда, размисля и крои плановѣтъ за битката.

— Всички дървета въ тая кория сж 150! Ако стане нужда да се биемъ, всѣки ще има закрила по едно дърво . . .

---

12 души убити и единъ заловенъ живъ. Вж. „Годишникътъ отъ първата битка на Хаджи Димитровата чета“ (турски официални документи). В-къ „Зора“, бр. 6329 отъ 20 юлий 1940.; З. Ст. пише, Четитѣ, стр. 106, че паднали въ първата битка само трима убити; Бачо Киро разказва, че нѣколко души били избити, когато отивали на една чешма да пиятъ вода, вж. Бачо Киро Петровъ стр. 153.